1

‘Maar waarom? Waarom dan toch? Ik heb niets gedaan. Ik weet niets. Laat me gaan. Laat me toch gaan. Alstublieft. U kunt alles van me krijgen. Alles wat u maar wilt. Ik heb geld. Het is best veel. Ik heb altijd gespaard, ik ben maar alleen dus... U mag het hebben. Alles. Maar laat me toch gaan.’

Hij zag niets. Iemand had hem een jutezak over zijn hoofd getrokken, strak, broeierig. Ademen kostte hem moeite. Zweet op zijn voorhoofd kroop naar beneden en vermengde zich met zijn tranen.

Er klonk geen geantwoord.

Hij ademde onregelmatiger, snikte zachter. ‘Waarom?’ mompelde hij nogmaals.

Toen hoorde hij een geluid ergens in de kamer. Het leek alsof er iets zwaars op een tafel werd gelegd. Met een ruk bracht hij zijn hoofd omhoog en draaide in de richting van het geluid.

‘Is daar iemand? Alstublieft, luistert u toch, ik...’

‘Er is niets wat u mij kunt bieden, meneer Van Dijk. U bent hier maar voor één enkele reden: gestraft worden.’

Maarten van Dijk hapte naar adem. Gestraft worden, dacht hij. Achter de jutezak trok hij wit weg. Hij slikte moeizaam en draaide zijn hoofd met dichtgeknepen ogen weg van de stem.

Op dat moment werd er iets hards tegen zijn wang gedrukt. Het ding ging via zijn kaaklijn langzaam naar beneden. Hij piepte zachtjes.

‘Weet u wat dit is?’ fluisterde een stem op zachte toon dichtbij zijn oor.

‘Nee,’ jammerde hij.

‘Het is een pistool.’

Het wapen werd nu tegen de andere kant van Maartens gezicht gedrukt en volgde dezelfde weg langs zijn kaak naar beneden. Hij huilde onophoudelijk. Zacht gesnik vulde de ruimte.

‘Weet u waarom u gestraft moet worden?’

Gelegenheid om daarover na te denken, kreeg hij niet. Het volgende moment voelde hij een explosie van pijn in zijn zij. Iemand had hem met een voorwerp geslagen. De natuurlijke reflex om voorover te buigen en een hand naar zijn zij te brengen, werd hem onmogelijk gemaakt. Hij was stevig vastgebonden en kon geen kant op. Hijgend probeerde hij zichzelf te herpakken. Net toen zijn ademhaling rustiger werd, kreeg hij een nieuwe klap. En toen nog één. De laatste was tegen zijn hoofd en het duizelde hem.

Rochelend haalde hij adem. Zijn gekreun ging over in een nieuw gesnik. Bloed vermengde zich met zweet en tranen. Hij voelde hoe zijn blaas een ongelijke strijd opgaf. Hij boog zijn hoofd en schudde zachtjes.

'Waarom? Waarom doe je dit? Ik snap het niet.'

Hij stelde de vraag opnieuw. Een andere stem klonk. Er was nog iemand aanwezig, verderop in de ruimte. Een mierzoete stem beantwoordde de vraag. Maar het antwoord wijzigde niet: 'Dat hebben we toch al gezegd. Je moet gestraft worden.'

'Nog een keer,' hoorde Van Dijk de stem meedogenloos zeggen.

Er werd opnieuw geslagen. En opnieuw. En toen kraakte er iets.

2

Een gong klonk en het geroezemoes in de wachtruimte verstomde. Een deur opende en de bezoekers traden zwijgend de aula binnen. Rechercheur Gerard Vermeulen en zijn jonge collega Luuk van Nunen zochten een plaatsje achteraan. Hij hoefde niet zo nodig vooraan te zitten. Het was druk en er moesten zelfs mensen achter hen in het gangpad blijven staan. De dienst was nog niet begonnen en Gerard keek wat in het rond. Iets voor hem zat zijn oude vriend Mark van Wolluk. Hij kende de forensisch patholoog al jaren. Samen hadden ze ooit de basisopleiding recherchekunde gevolgd. Iets verderop zaten hoofdinspecteur Nora van Zummere en inspecteur Matthieu van Woensel, beiden strak in uniform gestoken.

Centraal voorin stond de kist. Erbovenop een foto en ernaast een kaars. In het uur dat volgde, werd de overledene herdacht met verhalen, muziek en foto's. Op één ervan zag Gerard zichzelf terug. Dat was al een oudere foto en hij glimlachte kort. Een aantal keer liet Gerard tijdens de dienst zijn blik over de aanwezigen glijden. Sommigen onbewogen, anderen geëmotioneerd. Het was niet koud in de aula, toch huiverde Gerard.

En toen was het tijd. De dienst was voorbij. Ze stonden op en sloten aan om de overledene een laatste eer te bewijzen. De rij was lang. Toen het zijn beurt was, liet hij zijn hand op de kist rusten. Hij wreef er zachtjes overheen. Gerard merkte dat de rij achter hem groeide. Zachtjes klopte hij op het populierenhout. Ver weg klonk nog muziek. *All I want is you* van U2.
Hij boog zich voorover naar de kist. 'Ik krijg ze te pakken, meid,' fluisterde hij. 'Maakt niet uit hoelang ik erover moet doen. Degenen die dit op hun geweten hebben, zullen boeten.' Hij balde zijn vuist, ademde diep uit en liet los. Toen klopte hij zachtjes opnieuw op de kist ter afscheid en sjokte de gang in, richting de uitgang. De medewerker van het crematorium drukte hem een bidprentje in de handen. Hij keek ernaar. Zijn

collega keek hem aan met een brede glimlach. Verslagen opende hij…